

Ужасната болка от ухапването на кучето измъчваше стария мечок. Беше се раздразнила и старата рана в слабините му. Обхвана го бяс. Какво искаше от него този човек, този убиец? Тласнато от страха и болката, освирепялото животното се изправи рязко и врхлетьа върху човека, който се беше навел близо до полуотвесната скала и търсеше следи. С инстинкта на опитен ловец Тургайр Бьорндал предусети нападението на мига и светкавично отскочи назад, за да не бъде тласнат в пропастта, но при това рязко движение изпусна пушката си... и всичко беше изгубено...

Не... още не!

Даже и без пушка, човекът от север продължаваше да бъде опасен противник.

По-бърз от мечока, Тургайр Бьорндал се метна върху него с цялата си сила и ловкост. Заби наведената си глава във врата на звяра, за да елиминира по този начин опасните му челюсти; превил гръб, с присвити крака, цялото му тяло бе могъща маса от мускули, докато с пределна сила на лактите си се опитваше да охлаби ужасната прегръдка на сграбчилния го звяр.

Всичко това продължи миг.

Мечокът ревеше страшно и оглушително, докато разкъсваше със страшните си нокти гърба му, който се окъпа в кръв. Тургайр успя да откопчи едната си ръка и да стигне ловджийския си нож. Насочи го високо към сърцето на животното, заби го с всичката си сила и го завъртя в плътта. Почувства трепване и усети как силата, с която ноктите се забиваха дълбоко в гърба му, отслабва... и всичко приключи.

*

Тургайр се свести — едната му ръка стискаше дръжката на ловджийския нож, а другата се бе впила в косматата шия на мечока.

Погледна бавно към планината.

Жив ли беше или се събуждаше в отвъдното? Да, жив бе-

ше. Видя очертанията на тревите, а малките сини камбанки бяха толкова съвършени, като поклащаха нежните си копринени чашки, както часовникът отмерва живота на човек.

Така че той беше жив, а до него лежеше убитият мечок.

Трудна усмивка се плъзна по лицето му. Бе се оказал достоен за предците си.

Въпреки това внезапно го обзе съмнение. Дали беше същият мечок?

Опита се да се изправи, но дълбоките кървящи рани на гърба го измъчваха, а непоносим студ бе вцепенил тялото му.

Все пак успя да се извърне леко към него, за да огледа звяра. Не, не беше ръждивочервен. Искрящи звезди се втурнаха към очите му.

Тогава той се опита да се извърне към другата му страна. Ледени тръпки минаха по обезсиленото му тяло, преди да се осмели да направи необходимото усилие, за да види и другата страна на мечока.

Бавно надигна глава, със затворени очи, застина за миг, след което много бавно ги отвори... и погледна с широко отворени очи.

От другата страна козината беше червено-кафява, дорестата като на кон.

Гърбът го измъчваше – болка и студ, тялото му се вледеняваше, но очите му бяха приковани в мечока... и мрачна усмивка се плъзна на устните му.

Всичко беше червено, огнено червено, ослепително... след това притъмня и се спусна мрак.

Появи се кучето, накуцвайки на три крака, като четвъртият висеше счупен. Беше лошо се ударило, падайки в пропастта, но бе успяло с мъчителни усилия да се изкачи отново горе.

Започна бясно да лае, като видя труповете, започна да души около господаря си, но той не помръдваше.

Продължи да обикаля около човека и мечока, махайки бясно с опашка, после спря, сякаш изненадано от подозрителното мълчание на човека, и виенето му огласи горите и вечността.

На разсъмване на другия ден едно куцо куче мина нещастно през селото в равнината и изчезна на север, по пътя към Бьорндал.

Същия ден една каруца с черен кон, в която бяха двама мъже и кучето, с бясна скорост дойде от север и мина през селото. След като поразпитаха, намериха дома на енорийския свещеник на Бьо и влязоха в двора му.

Бяха двама млади мъже. Единият беше строен и гъвкав, със светла кожа като ясен летен ден, а другият беше по-възрастен и по-мургав. И двамата бяха високи и с решителен поглед.

Оставиха коня и каруцата в Бьо и се заизкачваха към гората с кучето.

Привечер бдителните обитатели на Бьо забелязаха същите младежи да се връщат откъм ливадите.

Вървяха един зад друг, носеха тежък товар.

Накрая влязоха в двора и сложиха товара си грижливо на земята. Старецът от Бьо се приближи колебливо и плахо.

На земята беше прясно одрана мечка кожа, като кожата откъм лапите бе завързана за два дълги кола, за да бъде използвана. Кожата на стария мечок имаше странен блясък от едната страна.

В нея бе положен трупът на ловеца на мечки, когото бяха видели да минава през Бьо предишния ден. Дясната му, вече вкочанена ръка, стискаше здраво широк къс ловджийски нож. Ръката и острието на ножа беше почерняло от засъхнала кръв. В юмрука на лявата му ръка имаше кичур мечка козина.

Лицето му беше като желязо, а устата бе застинала в сурова усмивка.

– Бил е нещастен лов – рече старецът от Бьо, просто за да каже нещо.

Младежите не отговориха, свели поглед надолу.

Старецът им предложи храна, но те просто поклатиха глави.

Сложиха товара си в каруцата, без да пожелаят помощ, и потеглиха на север.

След случилото се започнаха ли жителите на селото в

равнината да гледат с по-различни очи на хората от горите на север? Може да се очаква такова нещо, но не и от хората от селото в равнината.

За тях беше унижително, че един мъж от север беше толкова смел, дори бе пожертвал живота си, за да ги избави от един звяр, в който се бе вселил дяволът.

Смелостта му бе позор за тях и затова скоро в душите им се загнезди омраза, в следствие на което обитателите на селото в равнината бързо забравиха героизма, а срамът ги насърчаваше да злословят и клеветят всеки и всичко, намиращи се на север.

За следващите поколения, които израснаха, бе създадена една легенда за случилото се, според която хората от Бьорндал са опасни и кръвожадни убийци на животни.

И на хора...

Минаха години, без да има някакво нашествие на мечки в селото в равнината.

Наистина, от време на време изчезваше по някоя овца през лятото или бяха откривани следи от мечка, но подобно нещо се случваше рядко през изминалите години.

Но с течение на времето хората от север все повече и повече преминаваха с натоварените си каруци през селото в равнината, пътувайки на юг, и местните научаваха по нещо за живота и хората в Бьорндал. В селото в равнината се научиха да различават отдалеч конете и хората от там.

Щом зърнеха дорести коне, знаеха, че са от Хамарбьо, а черните бясно пренепускащи коне, които местните гледаха със зяпнал поглед, със сигурност бяха на Стария Бьорндал.

Трябва да се отбележи, че имението на Стария Бьорндал ставаше все по-силно.

Това вгорчаваше живота на мнозина.

Завистта винаги я има и процъфтява в човешките души.